

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 634/2016
21.12.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца: АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Марко Марковић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Милорад Рајић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Смедереву, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби против пресуде Основног суда у Великој Плани П 3450/13 од 01.03.2016. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Смедереву.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П 3450/13 од 01.03.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима, на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљени страх од по 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.03.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим је тражено да им на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати још по 100.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 85.950,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је изјавио жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Смедереву, који се решењем Гж 767/16 од 02.11.2016.године огласио стварно ненадлежним и предмет уступио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном за одлучивање о жалби.

Апелациони суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... 101/11 и 101/13) и члана 23. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Смедереву.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и на одлуке у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају ради се о имовинско правном спору, који се односи на новчана потраживања више тужилаца, који нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се вредност потраживања цени у односу на сваког тужиоца појединачно.

Имајући ово у виду, као и да је висина потраживања сваког од тужилаца испод 3000 евра, то се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па Врховни касациони суд налази да је за одлучивање о жалби на првостепену пресуду, применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, стварно надлежан Виши суд у Смедереву.

На основу члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић